

отъ свирнь, прѣдпочель бога Пана. Аполлонъ за да си отмести зарадъ това решение, направиль да ся продлжяють неврядны-ты уши на тоя владѣтель, кой-то си скрыль тоя новъ накыть подъ еднѣ глѣбокѣ пурпуровѣ тиарѣ (куронѣ). При всечко това, той ся принуждавалъ да ся открыва прѣдъ бріячя си. Бріячъ-тъ ся обѣщаль да си мълчи; нѣ за да си поотдѣхне, безъ клятвопрѣстѣпленіе, отъ тоя тврѣдѣ тяжкѣ товаръ, той ископаль еднѣ дупкѣ въ земѣ-тѣ, и казалъ тайнѣ-тѣ, коя-то му тягнѣла: „Царъ Мидасъ има магарешкы уши“; послѣ заровиль и напълнилъ дупкѣ-тѣ, на коѣ-то ся былъ обвѣрилъ. Нѣ на това мѣсто израснѣли веднага трѣстики, кои-то повтаряли произнесены-ты думы изъ уста-та на бріячя: царъ Мидасъ, има Магарешкы уши.

Аполлонъ си отместиль на сатиръ Марсіасъ еще по-страшно. Откакъ го побѣдилъ прѣдъ хора-та и прѣдъ музы-ты, той накаралъ да му свръжѣть рѣцѣ-ты на грѣба, па го окачилъ на едно дръво и го одралъ живъ.

Аполлонъ, обранъ отъ Меркурія, злѣ осѣдениъ отъ Мидаса, и изигранъ отъ Марсіаса, е симболъ на поеты-ты по земѣ-тѣ. Хытрость-та, лошій вкусъ и зависть-та ся хващатъ у-кости съ тѣхъ: прѣва-тагы докарва до сыроманиѣ, лошій вкусъ не припознава тѣхный геній, а пакъ зависть-та иска да имъ отнеме славѣ-тѣ. Меркурій, богъ на крадцы-ты, тѣржествува безнаказанно надъ единъ поеть, кой-то испада въ бѣдность; нѣ поеть-тъ си отмѣщава за лошій вкусъ съ смѣхъ, а на зависть-тѣ съ гнѣвъ. Наказаніе-то на глупавый критикъ, Мидаса, справедно, нѣ наказаніе-то на умѣренный поеть може да ся вижда малко тя-